

Jana

Un relat de: [Maria Quintana](#)

La Jana dorm. Se la veu tranquil·la dins la seva capseta de vidre, aliena a tot l'enrenou del seu voltant. La mare se la mira amb tendresa i espera el seu torn. Una infermera s'apropa a la dona i somriu. Sempre somriuen. Són els àngels de la guarda de tots els nadons de la sala.

L'àngel de la Jana la treu de la incubadora amb molt de compte. La nena està embolcallada per sondes i cables. La infermera abrigo el nadó amb una manteta de color blau cel. La mare es descorda la bata que ha de portar dins la unitat de nounats i deixa que la infermera li col·loqui la nena sobre el pit. Sent com els batecs del cor de la seva filla s'acompassen amb els batecs del seu cor.

La Jana té la pell transparent i de color vermell fosc. La seva cara i el seu cos estan coberts per una mica de borrirol. És molt menuda i està molt prima. Va néixer amb els ulls tancats i encara no els ha oberts. "Cal esperar a la setmana 26" els va dir el pediatre.

La mare observa com la Jana respira. Està atenta als moviments ràpids i irregulars de la nena. Ara ja no s'espanta quan deixa de respirar uns segons. "Són breus períodes d'apnea, normals en els prematurs" els diuen les infermeres.

La Jana de tant en tant es mou estirant les seves cametes i els seus bracets. La mare la bressola amb cura mentre li parla dolçament convençuda que la nena l'escolta. Fluijet, molt fluijet, també li canta cançons de dracs màgics, de llunes prunes, d'elefants que van en bicicleta i de lleons que no fan por.

El temps camina lentament a l'hospital però ho fa molt ràpid quan la mare i la filla estan pell a pell. És una estona màgica on desapareix tota l'angoixa i la incertesa d'un futur que els metges no els pot garantir. Un moment en què la mort i el fantasma de les seqüeles passen de llarg.

– La meva nena és molt forta. Se'n sortirà, oi? – pregunta la mare a la infermera.

L'àngel de la bata blanca somriu. Sempre somriuen. Aleshores, agafa la Jana i la torna amb delicadesa al seu niuet calentó.